

Eski Sevgili Mevzuları

RACHEL LYNN SOLOMON

Çeviren
Burcu Karatepe

*Ivan'a,
Benimle birlikte bu yolculuğa çıktığın,
sarsılmaz desteğin ve hikâyeleri en az benim kadar sevdiğin için.
Yanımdayken daima evimde gibiyim.*

Zihnimin içinde yanlışlık fikriyle örölü hikâyeler
aramıyorum, hayır. Ama açıkçası, harika hikâyelerin
çoğu insanların yanlışmasına dayanıyor.

—Ira Glass

1

Dominic Yun benim ses kabinimdeydi.

Benim ses kabinimde olduğunu da biliyordu. Dört aydır buradaydı, o yüzden oranın benim ses kabinim olduğunu bilmesine imkân yoktu. İstasyonun e-postalarımıza da bağladığı takvimde, mavi bir baloncuğun içinde şöyle yazıyordu: KABİN C: GOLDSTEIN, SHAY. PAZARTESİDEN CUMAYA HER GÜN, 11'DEN ÖĞLENE KADAR. BİTİŞ: HİÇBİR ZAMAN.

Kapıyı tıklattım ama... tabii ki ses kabininin olayı ses geçirmez olmasıydı. Hatalarımdan oluşan bir listenin reklam almayan bir radyoda en az yarım saatlik bir programı doldurabileceğinden her ne kadar emin olsam da içeri dalıp Dominic ne kaydediyorsa onu mahvetmeyi riske edecek kadar da kötü değildim. Pasifik Halk Radyosu'nun en deneyimsiz muhabiri olabilirdi ama ses miksajı sanatına, bunu yapmayacak kadar saygı duyuyordum. Kabinin içinde her ne oluyorsa kutsal sayılmalıydı.

Onun yerine Kabin C'nin duvarına yaslanıp içten içe köpürürken **KAYITTA** yazısının kırmızı kırmızı yanıp sönmelerini izledim.

Programımın sunucusu Paloma Powers, "Başka bir kabin kullan, Shay!" diye bağırdı yemeğe giderken. (Son yedi yıldır

her salı ve perşembe, karşı sokaktaki tek göz dükkândan sebze *yakisoba*. Bitiş: Hiçbir zaman.)

Öyle yapabiliyordum. Ama pasif agresif davranmak çok daha eğlenceliydi.

Ulusal radyo, başış toplama yayınlarında para isteyen, sesinden bal damlayan entelektüellerden ibaret sayılmazdı. Bu alandaki her pozisyon için “*Amerikan Yaşantısı*”nı çok *seven*” yüzlerce çaresiz gazetecilik mezunu vardı ve bazen hayatta kalmak için saldırgan olmanız gerekiyordu.

Fakat ben saldırgandan çok inatçıydım sanırım. O inatçılık on yıl önce burada stajyer olarak başlamamı sağlamıştı ve şimdi yirmi dokuzumda, istasyonun en genç kıdemli yapımcısıydım. Çocukluğumdan beri istediğim şey buydu, her ne kadar o zamanlar bilgisayar yerine mikrofonun arkasında olmayı hayal ediyor olsam da.

Yardımcı yapımcım Ruthie Liao’yu tanıtımların öğleden önce yetişeceğine dair temin ettikten, çevre muhabiri Marlene Harrison-Yates’in bana attığı bir bakışın ardından kahkahalara boğulmasını ve geniş B kabinine girişini izledikten sonra nihayet ses kabininin kapısı açıldığında saat on biri yirmi geçiyordu.

İlk gördüğüm şey parlak siyah Oxford ayakkabıları oldu. Ardından bir doksan küsurluk vücuduyla kömür rengi kumaş pantolonu ve en üst düğmesini açtığı bordo gömleği görüş açma girdi. C kabinin kapısında, kaşlarını çatmış hâlde program metnine bakarken yarı serbest iş kıyafetleri için katalog çekimine fazlasıyla uygun görünüyordu.

“Tüm doğru kelimeleri doğru sırada söyledin mi?” diye sordum.

“Sanırım,” dedi Dominic tamamen ciddi bir sesle, benden ziyade elindeki kâğıda. “Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

Elimden geldiğince tatlı bir sesle, “Sadece kabinimi bekliyordum,” dedim.

Yolumu tıkadığı için hâlâ dikkatli bir şekilde ona bakıyor-

dum. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı ve siyah saçları da hafif dağınıktı. Belki de hikâyesini istediği gibi kıvrıramayınca öfkeyle ellerini saçlarının arasına daldırmıştı. İnternet sitemizi ele geçiren, iddialı manşetlerinden dolayı bolca tıklanan ama duygusal derinlikten yoksun hikâyelerinden sonra bu hoş bir tezat olurdu doğrusu. Belki de kabinde geçirdiği o can alıcı yirmi dakikada ulusal radyodan öylesine sıtkı sıyrılmıştı ki Kent'e gidip üzgün olduğunu ama bu işe uygun olmadığını söylemek üzereydi.

Kabin A, B ve çok sevgili C arasındaki farkları bile anlayacak kadar uzun zamandır burada çalışmıyordu o: Kabin C'deki kulaklıklar öylesine doğru bir şekilde içe doğru kırılmıştı ki miksaj masasındaki ses kısıcının ağırlığı onları kontrol etmeyi kolaylaştırıyordu. Ayrıca Kabin C'nin benim için öneminden de bihaberdi. Orada, tamamen tek başıma yaptığım ilk programda Babalar Günü'nde babasız olma hakkında parçalar mikslemiştim ve sonrasında radyonun telefonları saatlerce kilitlenmişti. O hikâyeleri dinlerken yıllar sonra kendimi biraz daha az yalnız hissetmiş ve en başta radyoculuk işine neden girdiğimi hatırlamıştım.

Meselenin sadece Kabin C olmadığını da söyleyebilirdim tabii ama kablo ve düğmelerle dolu o iki metrekarelik alana sağlıklı-sız bir bağlılık geliştirmiş olmam da olasıydı.

"Tamamen senindir," dedi ama ne yolumdan çekildi ne de başını kâğıttan kaldırdı.

"Öyle olmalıydı zaten. Her gün on birden öğlene kadar. Takviminde bir sorun varsa IT'ye söyleyen iyi olur."

En sonunda gözlerini programından çekip bana indirdi. Hem de bayağı aşağıya. Kapının çerçevesine yaslanırken bir omuzu hafifçe kamburlaştı. Bunu sürekli yaptığını fark etmiştim ve sebebi de normal ölçülerdeki binaların onun sığamayacağı kadar küçük olmasıydı sanırım. Boyum 1.57'ydi ve bunun farkına en çok onun yanında dururken varıyordum.

İnternet sitemiz için onun fotoğrafını çekerken resepsiyonistimiz Emma'nın yanakları durmadan al al olmuştu çünkü bura-

larda otuz yaşının altında olup stajyer olmayan bir tek o vardı. Dudaklarını bir kenara çekiştiren minik bir parantez dışında son derece ciddi bir poz vermişti. Fotoğraf yayınlandığında dudaklarının o köşesine uzun uzadıya bakıp Kent'in neden daha önce bir radyo istasyonuna ayak bile basmamış birini işe aldığını düşünmüştüm. Kent, onun sürekli ülkedeki en iyi program olarak gösterilen Northwestern'de yaptığı gazetecilik yüksek lisansına ve üniversite gazeteciliğindeki ödülleri silip süpürmüş olmasına bayılmıştı.

Dominic, o kadro fotoğrafı için verdiği gülümsemenin daha gergin bir versiyonuyla bana baktı. "Saat on biri beş geçiyordu ve içeride kimse yoktu. Bende de daha sonra patlaması muhtemel bir hikâye var. Bir kaynağın daha onay vermesini bekliyorum."

"Ne güzel. Benim Paloma'nın girişini mikslemem gerekiyor, o yüzden..." Kabine girmek için yandan geçmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamadığı için mânâsız boyutlardaki vücudu hâlâ yolumu tıkıyordu. Boz ayının dikkatini çekmeye çalışan yavrusundan farksızdım resmen.

O parantez ağzının kenarını biraz daha çekiştirdi. "Hikâyemi merak etmiyor musun?"

"Eminim ki yarın *Seattle Times*'ta okurum."

"Aa, takım ruhun nerede senin? Ulusal radyoda da patlayan haberler olabilir," diye ısrar etti. Bu tartışmayı istasyona girdiğinin ilk haftasında, neden belediye meclisi toplantılarına muhabirlerimizden hiçbirinin katılmadığını sorduktan sonra defalarca yapmıştık. "Bir kez olsun bir hikâyeye yetişmeye çalışan değil de onu yakalayan olmak güzel olmaz mıydı?"

Dominic flaş haberlerin bizim pek de güçlü yanımız olmadığını anlamakta güçlük çekiyordu. Eğitimi sırasında ona muhabirlerimizin bazen *Times*'tan aldıkları haberi yeniden yazıp yayınladıklarını söylediğimde, sanki bir sonraki bağış toplama yayınımda hediye olarak bez çanta vermeyeceğimizi söylemişim gibi bakmıştı. Muhabirlerimiz harika –ve dahası önemli– işler çıkarıyordu ama ben her zaman ulusal radyonun asıl odak

noktasının daha uzun soluklu, derinlere dalan ve insanlara dair hikâyeler olması gerektiğini düşünüyordum. Benim programım, *Puget Sesleri* de tam olarak bunu yapıyordu ve bu konudaki başarısı yadsınamazdı. Bu ismi, Washington'ın kuzeybatı kıyısından geçen boğazdan esinlenerek Paloma bulmuştu.

“İnsanlar flaş haberleri duymak için bize gelmiyor,” dedim, sesimi yükseltmemeye çabalayarak. “Gerekli saha araştırmaları yapıldı. Yerel haberlerin nereden geldiğinin bir önemi yok. Yarın tüm radyo istasyonlarında, bloglarda ve yirmi yedi takipçisi olan Twitter hesaplarında olacak ve kimse ilk nerede gördüğünü umursamayacak.”

Kollarını göğsünde kavuşturunca dikkatim bir anlığına önkollarına ve gömleğinin manşetleri altında kaybolan koyu renkli kollarına kaydı. Ben her zaman önkola hayran bir kız olmuştum – bir adamın gömleğini dirseklerine kadar kıvrması benim için ön sevişme sayılırdı– ve öylesine güzel önkolların onda heba olması ne kadar da kötüydü.

“Doğru, doğru,” dedi. “Gerçek radyonun asıl odaklandığı şeyi unutmamalıyım – bugünkü bölümün neydi?”

“Hayvan Eğitmenimize Sorun,” dedim, özgüven yaydığını umduğum bir şekilde çenemi kaldırdım. Bundan utanç duymayı reddediyordum. Öncelikle en çok ilgi gören bölümlerimizden biriydi; ünlü hayvan davranış bilimcisi Mary Beth Barkley –yüzde doksan sekiz ihtimalle gerçek ismi değildi– dinleyenlerin sorularını yanıtlıyordu. Programa her zaman corgi köpeğini de getiriyordu ve köpeklerin her şeyi çok daha iyi hâle getirdiği bir gerçektir.

“Canlı yayında kedi kusmuğu analiz ederek gerçek bir kamu hizmeti veriyorsun.” Kabinin önünden çekildi ve kapı pat diye kapandı. “Okulda o dersi kaçırmış olmalıyım. Senin programının yakaladığı ince ayrıntıyı yakalamayı pek çok kişi başaramaz.”

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan koridorda alametifarakı pantolon askıları ve ilginç kravatıyla Kent görüldü. Bugünkü kravatında küçük sucuklu pizza dilimleri vardı. Kent

O'Grady: istasyonun program yöneticisi ve onu yıllar önce Seattle efsanesi yapan sesin sahibi.

Elini Dominic'in omzuna koymaya çalıştı ama benden sadece birkaç santim daha uzun olduğu için eli pazısında kaldı. "Tam da aradığım insanlar. Dom, hikâyen nasıl gidiyor? Elimizde patlamaya hazır bir skandal var mı?"

Dom. On yıldır Kent'in birine bu kadar hızlı bir şekilde lakap taktığını görmemiştim.

"Skandal mı?" diye sordum, biraz meraklanmışım doğrusu.

"Olabilir," dedi Dominic. "Bir kişinin daha arayıp onaylamasını bekliyorum."

"Harika." Kent, bir elini kırçilli sakallarının arasından geçirdi. "Shay, Paloma'nın programdan sonra Dominic'le canlı bir röportaj için zamanı var mı?"

"Canlı mı?" dedi Dominic. "Önceden... kaydetmeden mi yani?"

"Tabii ki," dedi Kent. "Bu hikâyeyi ilk patlatan biz olmalıyız."

"O flaş haberi kaçırmamalıyız," dedim, Dominic'in beti benzi atarken. Dominic'e fazladan zaman verme fikrinden hiç hoşlanmasam da bundan o kadar rahatsız oluyorsa ben kesinlikle vardım. "Sanırım Hayvan Eğitimcimize Sorun'dan sana birkaç dakika ayırabiliriz."

Kent parmaklarını şıklattı. "Hatırlat da gitmeden önce Mary Beth'i göreyim. Köfte bu aralar yemek yerken her bir lokmasını önce yere dökmek gibi bir huy geliştirdi."

"Sadece birkaç dakika, değil mi?" Dominic'in sesi titriyordu.

"En fazla beş. Çok iyi olacak." Kent bize sırtarak bakıp ofisine döndü.

"Lütfen programımı mahvetme," dedim Dominic'e ve Kabin C'ye girdim.

Dominic Yun benim stüdyomdaydı.

Aslında teknik olarak üç bitişik stüdyoydu: Biri sunucu ve miksaj masasının –diğer adıyla "panonun"– bulunduğu telefon-

lu küçük stüdyoydu ve bir de Paloma'nın şu an program notları, bir *kombucha* şişesi ve boş bir su bardağıyla oturduğu stüdyo A vardı. Yanında da az önce Paloma'nın notlarının üzerine su döktüğü için durmadan ellerini ovalayan Dominic oturuyordu. Ruthie yazıcıya koşturup yeni bir kopya bastırmak zorunda kalmıştı.

"Mary Beth geldi," dedi Ruthie, Dominic'in sebep olduğu dağınıklığı temizledikten sonra arkamdan stüdyoya girerek. "Ve evet, suyunu da getirmiş, köpeğinin de suyu var."

"Harika. Çok teşekkürler." Kulaklığımı taktım, programın akışı üzerinden geçerken kalbim yayın öncesinin o tanıdık heyecanı küt küt atıyordu.

Puget Sesleri, hafta içi her gün ikiden üçe kadar yayınlanan bir saatlik bir adrenalin patlamasıydı. Kıdemli yapımcı olarak canlı programı ben yönetiyordum: Paloma'ya gerekli bilgileri veriyor, konukları arıyor ve onları yayına bağlıyor, her bölüme harcanan zamanın kaydını tutuyor, yolunda gitmeyen bir şey olursa derhal müdahale ediyordum. Ruthie konukları getiriyor ve stajyerimiz Griffin de yan kabinde gelen aramaları cevaplıyordu.

Bazı zamanlar bunu haftada beş kez yaptığıma inanamıyordum. Şehirdeki binlerce insan radyolarından, uygulamalarından ya da internet sayfalarından 88.3 FM frekansını açıyor, kimisi dinledikleri şeyle birlikte öyle bir heyecanlanıyor, eğleniyor ya da öfkeleniyordu ki kendi hikâyelerini paylaşmak ya da bir soru sormak için bizi arıyordu. Bu interaktif etken –bir an Paloma'nın sesini hoparlörden duymak ve sonraki dakika onunla sohbet edebilmek– radyonun en iyi basın organı olmasının nedeniydi. Dünyanın bir nebze de olsa küçülmesini sağlıyordu. Bir programı ülke çapında binlerce hayranla birlikte dinleyebiliyordunuz ama yine de sunucu bizzat *sizinle* konuşuyormuş gibi hissediyordunuz. Hatta bazı durumlarda arkadaş olduğunuzu bile düşünebiliyordunuz.

Ten rengi botlarımı her zamanki sandalyemin en alçak seviyesinde bir aşağı bir yukarı sallıyordum. Yanımda oturan Ruthie

önce kısacık kesilmiş platin sarısı saçlarının üzerine kulaklığını taktı, ardından durmadan sallanan bacağıma elini koydu.

“Her şey yolunda gidecek,” dedi, bizi ayıran cam paravanın ardında oturan Dominic’i başıyla işaret ederek. Aramızdaki düşmanlığı saklamaya çalışıyorduk ama Ruthie, Z kuşağı olmasının verdiği sezgiyle neler olduğunu daha Dominic’in işe başladığı ilk hafta anlamıştı. “Daha beteriyle de mücadele ettik.”

“Doğru. Yersiz korkularımızın son dakikada yüzünü göstermesiyle dört konuğun yerlerini değiştirdiğin için benim sonsuza dek kahramanımsın.”

Sürekli araya giren reklamlara rağmen programların daha yoğun tempoda işlendiği bir özel radyodan gelen Ruthie’ye bayılıyordum. Arada bir onu reklam müzikleri mırıldanırken yakalıyordum. Sonsuza kadar o müziklerle lanetlendiğini söylüyordu.

Stüdyonun ortasındaki Jason Burns, özel olarak İsveç’ten sipariş ettiği ergonomik sunucu sandalyesinden ayağa kalktı. Önünde pano hafifçe geriye kayar gibi oldu.

“Stüdyoda sessizlik lütfen,” dedi o kendine has bal damlayan sesiyle, elleri de panodaki ses geçişi düğmelerinin üzerinde geziniyordu. Jason otuzlarında, Seattle yerlilerinin olduğu kadar oduncuların da forması sayılan oduncu gömleği ve kot pantolon giyen tatlı bir adamdı.

Saatın yanındaki **YAYINDA** yazısı yanmaya başladı.

“88.3 FM Pasifik Halk Radyosu’nu dinliyorsunuz,” dedi Jason. “Sırada, *Puget Sesleri*’nde flaş bir yerel haber var. Ayrıca Paloma Powers, bir hayvan yetiştiricisine hayvanlarınızın davranışlarıyla ilgili en merak ettiğiniz şeyleri soracak. Ama önce PUR’dan ulusal haberleriniz.”

YAYINDA yazısı söndü. Ve ardından: *Washington, DC’den PUR Haberler’den ben Shanti Gupta...*

Normal zamanda beni PUR haber spikeri Shanti Gupta’nın sesinden daha iyi yatıştırabilecek çok az şey vardı. Ama ben Paloma’nın yanında Dominic’in oturmasının ne kadar yanlışı olduğunu odaklanabiliyordum sadece.

Hattımdaki beni Dominic'e bağlayan düğmeye bastım. "Mikrofona o kadar yakın oturma," dedim ve kulağında benim sesimi duyduğuna o kadar irkilmiş olacak ki kaşları saç çizgisine kadar fırladı. "Yoksa hepimiz senin hararetli nefeslerini dinleyeceğiz."

Dudakları hareket etti ama hiçbir şey duymadım.

"Düğmeye basman gere—"

"Gerçekten bu işte iyi olmamı istemiyorsun, değil mi?"

Bu soru bir anlığına kulaklarımda asılı kalır gibi oldu. Paloma konuştuklarımıza dikkat ediyorsa da, program kâğıdının yan boşluklarına notlar alırken bunu çaktırmıyordu. Birden kazağımın içinde gerçekten sıcakladığımı hissettim.

On yıl önce burada bana mucize çocuk gibi davranıyorlardı; mükemmel program akışları hazırlayan, ilgi uyandıracak konu başlıkları araştıran, Paloma'ya ve ben işini devraldıktan sonra emekli olan eski yapımcıya özel biri olduğunu kanıtlamış staj-yerdim. "Hem işinde bu kadar iyi hem de sadece on dokuz yaşında!" diye bağırır dururdu Kent. "Bir gün burayı o yönetecek."

Burayı yönetmek istemiyordum. Ben sadece güzel hikâyeler aktarmak istiyordum.

Ve şimdi karşımda Dominic oturuyordu: En yeni çalışanımız, master programından yeni mezun olmuş adam şimdiden yayına çıkmıştı.

"Canlı yayına on saniye," dedi Jason, ben Dominic'e bir cevap vermeden. Ben de kıskançlığı bir kenara bırakıp işimin en iyi kısmına odaklanmaya çalıştım.

Sandalyemde biraz geriye kayıp Paloma'yla göz göze geldim ve bir kolumu dümdüz yukarı kaldırıp sembolik bir saat on iki işareti yaptım. "Beş, dört, üç, iki..." Ardından kolumu yavaşça indirip parmağımla işaret ederek yayında olduğunu belirttim.

"Ben Paloma Powers, *Puget Sesleri*'ni dinliyorsunuz," dedi her zamanki deneyimli sesiyle. İçinde hafif feminen bir tınısı olan, kısık ve olgun, bitter çikolata gibi bir sesi vardı. İnsanların sadece dinlemesini değil, gerçekten önemsemesini de sağlayabilen böyle bir ses insanın eline büyük bir güç verirdi.

Arka planda, Paloma girişini bitirir bitirmez Jason'ın yavaş yavaş kapatacağı neşeli bir piyano parçası çalıyordu.

"Bugün evcil hayvanlarınızla ilgili sorularınızı yanıtlamak üzere ünlü hayvan davranış bilimcisi Mary Beth Barkley stüdyomuzda. Belki de yavru kedinizi evinize nasıl alıştırabileceğinizi düşünüyor ya da belki de yaşlı köpeğinize yeni numaralar öğretmenin mümkün olup olmadığını merak ediyorsunuz. Sorularınızı duymak istiyoruz, bize 206-555-8803 numarasından ulaşın ve sorunuzu yanıtlamak için elimizden geleni yapalım. Ama öncesinde, canlı stüdyomuzda bizimle beraber olan muhabirimiz Dominic Yun'dan flaş bir haber alacağız. Dominic, *Puget Sesleri*'ne hoş geldin."

Dominic hiçbir şey demedi. Paloma'ya değil, sanki sıranın ona geldiğinin farkında değilmiş gibi hâlâ notlarına bakıyordu.

Radyo yayınlarında sessizlik hiç de iyi bir şey değildi. Normalde dinleyici şikâyeti almadan birkaç saniyenin altından kalabilirdik ama daha fazlası bizim için ciddi problem demekti.

"Siktir," dedi Ruthie.

"*Bir şey söyle,*" dedim kulağına. Kollarımı salladım ama tamamen donup kalmıştı.

Eh, eğer benim programımı mahvederse en azından beraberinde o da rezil olacaktı.

"Dominic," diye teşvik etti Paloma, hâlâ son derece neşeli bir sesle. "Programımıza katıldığın için çok mutluyuz!"

Ardından sanki bir şeyler yerine oturmuş, adrenalin nihayet kan dolaşımına girmiş gibi Dominic gözlerini kırıştırdı ve mikrofona doğru eğildi.

"Teşekkürler, Paloma," dedi, başta titrekle bir tonla ama sonradan dengeyi kurdu. "Burada olduğum için çok mutluyum. Aslında bu iş vesilesiyle Seattle'a taşınmadan önce dinlediğim ilk program seninkiydi."

"Harika," dedi Paloma. "Dinleyicilerimize vereceğin haber nedir?"

Olduğu yerde doğruldu. “Her şey isimsiz bir ihbarla başladı. Ve evet, aklından geçeni biliyorum. İsimless ihbarlar bazen dedikodudan başka bir şey olmaz ama doğru soruları sorarak gerçek hikâyeyi ortaya çıkarabilirsin. Bu seferkinde içimde durumun tam da böyle olduğuna dair bir his vardı – buna muhabirin öznesisi diyebilirsin. Northwestern’de olduğum zamanlarda fakülte üyelerinden biri hakkında benzer bir konuyu incelemiştim.” Dramatik bir duraksamadan sonra devam etti: “Belediye başkanı Scott Healey’nin ikinci bir ailesi daha olduğunu ortaya çıkardım. Özel hayatı tabii ki onu ilgilendirir ancak kampanya bağışlarını bu gizli hayatını saklamak için kullanıyor olması kabul edilemez.”

“Siktir,” dedi Jason, bana ve Ruthie’ye bakmak için sandalyesinde dönerken. Kamera arkasında pek de kurallara uygun davranmıyorduk.

“Ona oy vermememin ardında bir sebep olduğunu biliyordum,” dedi Ruthie. “Suratından hoşlanmıyorum.”

“Bu... Bu büyük bir haber Dominic,” dedi Paloma, şoke olduğu belliydi ama hızlıca kendini toparladı. “Belediye başkanı Scott Healey’yi birçok kez programımızda konuk ettik. Bunu nasıl ortaya çıkardığını bize açıklayabilir misin?”

“Geçen ay bir belediye meclisi toplantısında başladı...” Her men hikâyeyi anlatmaya girişti; finansal kayıtlara ulaşmasını, paranın nereye gittiğini keşfedişini ve en sonunda belediye başkanının sakladığı kızını onunla konuşmaya ikna edişini.

İki dakika aktı. Üç. Beşinci dakikaya yaklaşırken Paloma’ya programın öteki bölümüne geçmesini işaret ettim ama tüm dikkati Dominic’teydi. Tırnaklarımla mikrofon kablosunu parçalayabilir miyim diye merak etmeye başlamıştım.

“Telefon hattına yetişemiyorum,” dedi Griffin’in kulağımdaki sesi.

Doğruca onunla konuşmak için düğmeye bastım. “Sorularını not al ve Mary Beth’in elinden geldiğince çok soruya cevap verdiğini söyle.”

“Hayır, sorular belediye başkanıyla ilgili. Dominic’le konuşmak istiyorlar.”

Ah. Peki. Dışlerimi sıkarak program sırasında kullandığımız yazışma hattına döndüm.

Aramalar geliyor, D soru almayı kabul eder mi?

“Görünüşe göre çok fazla soru alıyoruz,” dedi Paloma, ekrana bir bakış attıktan sonra. “Dinleyicilerin birkaç sorusunu cevaplamayı kabul eder misin?”

“Tabii ki, Paloma,” dedi Dominic rahat bir tavırla, sanki üniversitede birkaç kez kayıt cihazıyla oynayıp neden radyo sektörüne girmiyorum diye düşünen kendisi değilmiş de bu işi yıllardır yapan tecrübeli bir muhabirmiş gibi.

Cam bariyerin ardından gözleri benimkilere kilitlendi ve ona duyduğum tüm nefret bir anda göğsümü akkor gibi yakıp kalbimin çılgına dönmesine neden oldu. Çenesinin keskin hattı onu daha önce hiç görmediğim kadar kararlı görünmesini sağlıyordu, sanki eskiden bunu ne kadar çok istediğimi biliyormuş gibi. Dudaklarında yarım bir zafer gülümsemesi belirdi. Canlı yayın röportajı: Dominic Yun’un ânında mükemmelleştiği başka bir alan daha.

Kent kapıdan hızla içeri daldı. “Shay, Mary Beth’i başka bir zamana kaydırmalıyız. Ben buna iyi radyoculuk derim.”

“Ruthie,” dedim ama o çoktan kapıdan çıkmıştı bile.

“Harika iş çıkardınız, millet,” dedi Kent ve Jason’ın omzuna vurdu. “Bugün buna yer verebildiğimiz için mutluyum.”

Gözlüğümü çıkarıp gözlerimin arasında bir baş ağrısının yavaşça kendini gösterdiği noktayı ovaladım. “Bu hiç doğru gelmiyor,” dedim, Kent odadan çıktıktan sonra.

Jason şarkı söyler gibi, “Ben buna iyi radyoculuk derim,” dedi Kent’i taklit ederek.

“Programum istila edilmiş gibi hissediyorum.”

“Halkın, belediye başkanının üçkâğıtçı bir pislik olduğunu öğrenmeye hakkı yok mu?”

“Hakları var tabii ama bizim programımızda değil.”

Jason bakışlarımı takip edip bir Dominic’e bir bana baktı. Onunla birkaç hafta arayla işe alınmıştık ve beni, neden kızgın olduğumu anlayacak kadar iyi tanıyordu. “Dominic’in bu işte iyi olmasından nefret ediyorsun,” dedi. “Doğuştan yetenekli olmasından, burada çalışmaya başlayalı birkaç ay olmasına rağmen canlı yayına çıkmasından nefret ediyorsun.”

“Ben...” diye başladım ama sözlerimin devamını getiremedim. Böyle söyleyince kulağa berbat bir insanmışım gibi geliyordu. “Bu konuda nasıl hissettiğimin bir önemi yok. Benim yayında olmak gibi bir arzum yok.” En azından artık yoktu. Asla gerçekleşmeyecek bir şeyi istemenin hiçbir anlamı yoktu.

Ruthie yanakları kıpkırmızı hâlde içeri girdi.

“Mary Beth sinirlendi.” Kulaklığını yeniden başına taktı. “Buraya gelebilmek için Bill Gates’in çocuklarından biriyle olan özel dersini iptal ettiğini söyledi.”

“Daha sonra iyice yağ çeken bir e-posta atarız ona. Hayır, en iyisi ben onu ararım.”

“Hatlara yetişemiyorum,” dedi Griffin kulağıma.

“Ruthie, Griffin’e yardım edebilir misin? Gerekirse ben de yardım ederim.”

“Hemen gidiyorum.”

“Teşekkürler.”

Dominic, yapılan yasadışı ödemeleri teker teker okuyordu. Rakamlar gerçekten dudak uçuklatan cinstendi. Kötü bir program olduğunu söylemiyordum ama bir şekilde bu, Dominic’in programına dönüşmüştü ve kontrol artık bende değildi. Yıldız oydu.

O yüzden arkama yaslanıp Paloma ve Dominic’in programı devralmasına izin verdim. Dominic tüm dinleyicileri ve övgüleri alacak, bense burada, perde arkasında kalacaktım.

Bitiş: Hiçbir zaman.

2

Hiç yayına çıkmamış olsa da babamda gelmiş geçmiş en iyi radyo sesi vardı. Yılın en soğuk gecesinde çıtır çıtır yanan ateş gibi güçlü ama nazikti. Radyo tamir ederek büyümüşü ve elektronik eşya tamir dükkânı vardı ama tabii ki en sonunda dizüstü bilgisayarları ve telefonları da tamir eder olmuştu. Goldstein Aletleri: Şu dünyadaki en sevdiğim yer.

Bense onun ulusal radyoya olan aşkını miras alırken sesi beni es geçmişti. Benimki, erkeklerin kadınlara karşı silah olarak kullanmayı sevdiği o tiz seslerdendi. Kulak tırmalayan. Kulağa zeki gelmeyen. *Kız gibi*, sanki kız olmak düşünülebilecek en kötü hakaretmiş gibi. Tüm hayatım boyunca alay konusu olmuşum ve bir insanla ilk konuştuğumda kendimi hâlâ zekice kılıfına uyduurulmuş hakaretlere hazırlardım.

Babam ise bunu hiçbir zaman umursamamıştı. Birlikte her zaman radyo programları yapardık; mutfağımızda (“Bu sabah hangi kahvaltılık gevrekten yediğinizi bizimle paylaşır mısınız, Shay Goldstein?”) ya da araba yolculuklarımızda (“Bu kuş uçmaz kervan geçmez yerdeki mola yerinin manzarasını tarif edebilir misiniz?”). Öğleden sonralarımı Goldstein Aletleri’nde onunla

oyun programlarını, *Araba Sohbetleri*'ni ve *Amerikan Yaşantısı*'nı dinleyerek geçirdim. Tek ihtiyacımız, harika bir hikâyeydi.

Başka kimse dinlemese de onun radyoda benim sesimi duymasını çok istiyordum.

Lisenin son yılında ani kalp durmasından dolayı onu kaybedince mahvolmuştum. Derslerin hiçbir önemi kalmamıştı. Arkadaşların hiçbir önemi kalmamıştı. Radyoyu haftalarca açmamıştım. Bir şekilde Washington Üniversitesi'ne girmemi sağlayacak B eksi ortalama yapmıştım ama içimde bunu kutlayacak gücü bile bulamamıştım. PHR'de staja başladığımda hâlâ depresyonla mücadele ediyordum ama sonrasında yavaş yavaş karanlıktan sıyrılmaya ve ilerlemenin tek yolunun kaybettiğim şeyi yeniden inşa etmek olduğuna inanmaya başladım. İşte şimdi yirmi dokuz yaşında bile hâlâ o çocukça hayale tutunuyordum.

“Önce insanları ağlat, hemen ardından da güldür,” derdi babam. “Ama her şeyden daha önemlisi, iyi bir hikâyeye anlattığından emin ol.”

Hayvan Eğitmenimize Sorun hakkında ne hissederci, emin değildim.

Bu akşam yemekte dış kapının mandalıydım resmen. Ben iş çıkışı trafiğinden sıyrılıp da Capitol Hill Fransız-Vietnam füzyon restoranına gittiğimde annem ve erkek arkadaşı Phil ile en yakın arkadaşım Ameena ve onun erkek arkadaşı TJ çoktan masaya yerleşmişti. Ameena Chaudhry'yle aynı sokak üzerindeki karşılıklı evlerde büyümüştük ve yirmi yıldan fazla süredir hayatımın değişmeyen parçalarından biriydi.

“Sadece on dakika geç kaldın,” dedi Ameena, sandalyesinden kalkıp beni sıkı sıkıya kucaklarken. “Bu yeni bir rekor olması, değil mi?”

TJ telefonunu çıkarıp notlar uygulamasından kontrol etti. “Geçen mart ayında hepimizin zamanında geldiği tek bir akşam vardı, Shay de sadece üç dakika geç kalmıştı.”

Ona gözlerimi devirerek baktım ama midemin suçlulukla

düğümlendiğini hissedebiliyordum. “Sizi görmek de çok güzel. Gerçekten çok özür dilerim. Son bir işi daha halledeyim derken zaman nasıl akıp gitmiş fark etmedim.”

Sık sık böyle yemeklerde bir araya gelmeye çalışıyorduk ama annem ve Phil, Seattle Senfonisi’nde düzenli olarak akşam gösterilerinde çalan viyolonistlerdi; Ameena, Microsoft’un işe alım sorumlusuydu ve TJ’in de asla tam olarak anlayamadığım, kulağa önemli gelen, finansla bağlantılı bir işi vardı. Ben de ara sıra – tamam, çoğu zaman– ertesi günün programı için her şeyin hazır olduğundan emin olmak istediğimden istasyonda geç saatlere kadar çalışıyordum. Bugün de Mary Beth Barkley’den telefonda bir saat boyunca özür dilemek zorunda kalmıştım.

Anneme ve TJ’e sarılıp sonra da Phil’in elini sıktım. Annemin bir erkek arkadaşı olması konusunda nasıl davranmam gerektiğini hâlâ kestiremiyordum. Phil’den önce yeniden biriyle görüşmekle ilgilenmiyor gibiydi. Ama annemle yıllardır arkadaşlıklar, o da eşini biz babamı kaybettikten birkaç yıl sonra kaybetmişti. Yas tuttukları dönemde birbirlerine destek olmuşlardı ve bu süreç de aslında hiçbir zaman sona ermediğinden bu destek zamanla başka bir şekilde bürünmüştü.

Şimdiye kadar bu duruma alışmış olmam gerekirdi ama ikisi geçen yıl çıkmaya başladıkları sırada ben annemin dul olduğu fikrine daha yeni yeni alışıyordum.

“Shay’e takılmaktan çok keyif alsam da,” dedi annem, bana yarım bir gülümsemeyle bakarken, “açlıktan ölmek üzereyim. Önden aperatif bir şeyler isteyelim mi?”

Phil menüyü işaret etti. “Acılı kimyonlu kaburga inanılmazmış,” dedi, Nijeryalı aksanıyla.

Siparişleri verdikten ve kısaca günümüzün nasıl geçtiğinden bahsettikten sonra Ameena ve TJ’in birbirlerine hızlıca yandan bir bakış attığını fark ettim. Onlar çıkmaya başlamadan önce Ameena’yla ikimiz birbirimize bakışlar atar, kendi aramızda şakalaşırdık. Böyle bir ortamdaki beşinci teker olmak, kimsenin sevgilisi olmadığını anladığımda biraz can yakıcı olabiliyordu.

Ameena ve TJ birlikte yaşıyordu, sırlarını benden önce onunla paylaşıyor olması son derece normaldi ve annem için de Phil vardı. Herkesin ikinci sırasında olduğum kesindi ama kimsenin ilki değildim.

Flört uygulamalarına ara vermiştim, sağa sola kaydırmak özellikle sinir bozucu gelmeye başladığında arada sırada böyle yapıyordum. Görünüşe göre ilişkilerim, birkaç aydan daha uzun sürmemeye mahkûmdu. Beş yıl önce bir kafede siparişleri yanlışlıkla karışınca tanışan Ameena ve TJ'in sahip olduğu şeyi öyle istiyordum ki büyük ihtimalle her şeyi aceleyle getiriyordum. Her zaman ilk *seni seviyorum* diyen ben oluyordum ve karşılığında aldığı mutlak sessizlikler de artık sindiremeyeceğim kadar çok olmaya başlamıştı.

Ama yalan söylemeyeceğim – birinin her şeyini anlattığı ilk kişi olmak istiyordum.

“Haberlerimiz var,” dedi Ameena. “Yarın Doğayı Koruma Konseyi’yle görüşeceğim. Yani aslında öyle aman aman bir haber sayılmaz ama yine de ona yakın bir şey. Telefonda yapılacak mülakatların ilki sadece ama...” Omuzlarını silkerek sustu ama koyu renk gözleri heyecanla pırıl pırıldı.

Microsoft’a başladığı sırada Ameena’nın hedefi, günün birinde tercihen doğa adına güzel işler yapan bir örgütte işe alım uzmanı olacak kadar deneyim kazanmaktı. Lisedeyken Organik Gübre Kulübü’ müzün kurucusu ve başkanıydı. Öyle olunca ben de doğal olarak başkan yardımcısı olmuşum. Tüm kıyafetlerini ikinci el dükkânlarından ve kullanılmış eşya satışlarından alan sürdürülebilir moda meraklılarındandı ve TJ’le oturdukları dairenin çok etkileyici bir bitki bahçesi vardı.

“Sen ciddi misin? Bu harika!” dedim, garsonun masanın ortasına bıraktığı kaburga tabağına uzanırken. “Seattle’da ofisleri mi var?”

Yüz ifadesi biraz bozulur gibi oldu. “Aslında hayır,” dedi. “Virginia’dalar. Yani işi alacağımdan da şüpheliyim.”

“Daha mülakata bile girmeden kendini reddedilmiş sayma,”

dedi Phil. "Senfoni için her gün kaç kişiyle görüşülüyor, biliyor musun? Şans hiçbir zaman bizim de yanımızda olmadı, gerçi Leanna'nın mülakata üç kez girmek zorunda kalmış olmasının saçmalık olduğunu düşünüyorum hâlâ."

Annem mahcubiyetle hafifçe kolunu sıktı ama iltifatla beraber âdeta ışık saçmıştı.

"Virginia... uzak," dedim üzerine çok düşünmeden.

"Şimdilik Virginia kısmını düşünmeyelim." Ameena, geçen ay bir garaj satışında uğruna savaştığımız kömür karası ceketinin üzerindeki bir ipliği silkeledi. "Ama işi alamayacağımı gerçekten biliyorum. Takımımdaki en genç işe alım uzmanı benim. Büyük ihtimalle daha deneyimli birini istiyorlardır."

"En genç olmayı özlüyorum," dedim, Ameena'nın "şimdilik Virginia kısmını düşünmeyelim" önerisine uyararak. Virginia, aklımın hayalimin almadığı bir durumdu. "Stajyerler her yıl daha da gençleşiyor gibi. Her yıl daha azimli ve toy oluyorlar. Hatta geçen gün içlerinden biri bana kasetin nasıl görüldüğünü bilmediğini söyledi."

"Her zaman bahsettiğin şu muhabir mi?" dedi annem. "Adı neydi onun?"

"Dominic bir şey, değil mi?" dedi Phil. "Diğer şehirlere oranla Seattle'daki sanat fonlamaları üzerine yaptığı haber hoşuma gitmişti."

"O stajyer değil, Kent'in en sevdiği muhabir." Ve programdan sonra yaptığım sosyal medya araştırmasına göre *Puget Sesleri*'nin de yeni yıldızıydı. Twitter ona bayılmıştı ve bu da Twitter'in cehennemden farksız olduğunu kanıtlıyordu sadece.

"Otuzuna gelince konuşalım," dedi Ameena. Onun otuzuncu yaş gününü birkaç ay önce aralıkta kutlamıştık ve ben de ekimde otuz olacaktım. Hâlâ inkâr aşamasındaydım.

Annem bir elini havada itiraz eder gibi salladı. "Lütfen ama. İkiniz de hâlâ beleksiniz." Böyle diyordu ama annem muhteşem görünüyordu: Koyu kızıl saçları, çıkık elmacık kemikleri ve Audrey Hepburn'ün usul usul ağlamasına neden olacak şık si-

yah elbiselerle dolu bir gardırobu vardı. Elli kişilik senfonide her akşam gösterinin yıldızı olmayı başarıyordu.

Her zamanki gibi atkuyruğu yaptığım saçlarımı açtım ve kalın çerçeveli gözlüğüme kadar inen kâküllerimi parmaklarımla şöyle bir taradım. *Gür, kahverengi ve sert*: Saçlarımı yalnızca bu sıfatlar tarif edebilirdi ve hepsi de ne yazık ki içler acısıydı. Şu yaşıma kadar saçlarımı şekillendirmenin bir yolunu bulmuş olacağımı düşünürdüm ama bazı günler düzleştiriciyle boğuşurken ertesi gün şansımı maşayla deniyor ve yine sonunda pes edip atkuyruğuna dönüyordum.

Tam da anneme bakıp aramızdaki fiziksel benzerlikleri yakalamaya çalıştığım –ve sürpriz! Öyle bir benzerlik yoktu– sırada biraz tuhaf davrandığımı fark ettim. Boğazının dibindeki oyuğu kaşıyıp duruyordu ki bu da gergin olduğunun işaretlerinden biriydi ve yemeklerimiz geldiğinde de yemek yerine tabağıyla oynayıp durmuştu. Normalde Phil’le ikisi birbirlerine karşı sevgi gösterilerinde bulunmadan edemezdi. Bir süre önce programa bir vücut dili uzmanını konuk etmiştik ve âşık iki insanı tarifi onlara birebir uyuyordu. Phil her zaman elini annemin beline koyar ve annem de onun yüzünü avucuna alıp başparmağını çenesinde gezdirirdi.

Ama bu akşam o sevgi hareketlerinin hiçbiri yoktu.

“Ev ne durumda?” diye sordu Phil ve karşılığında benden abartılı bir homurdanma duydu. Elini kaldırıp yumuşak bir kahkaha attı. “Ah, özür dilerim. Hassas bir konu olduğunu bilmiyordum.”

“Hayır, hayır,” dedim, aslında gerçekten biraz hassas bir konu olsa da. “Ev güzel ama keşke daha küçük bir şey için sabretseydim.”

“Üç yatak odası mı vardı? Bir de banyo?”

“Evet, ama...”

TJ’in yanına taşınmadan önce yıllarca Ameena’yla birlikte Ballard’daki bir daireyi paylaşmıştık. Bir ev satın almak sonraki doğru adım gibi gelmişti: Otuz olmak üzereydim, yeterince para

biriktirmiştim ve yakın zamanda da Seattle'dan ayrılacakmışım gibi görünmüyordu. Ulusal radyoda çalışmak anayasa mahkemesinde çalışmak gibiydi; çoğu insan bir girdi mi çıkamıyordu. Yayına çıkmak istesem bile, başka bir istasyonda iş bulmam mümkün değildi. Deneyim olmadan sunuculuk işi bulmak imkânsızdı ama biraz deneyimli olmadan da deneyim kazandıracak o işe girmek çok zordu. Y kuşağı olarak iş aramanın harikalığı işte.

O yüzden de yetişkinlik hayatında çıkılması gereken bir sonraki basamak gibi görüldüğünden kendime bir ev almıştım; emlakçımın samimi diye nitelendirdiği bir Wallingford Craftsman. Ancak çoğu zaman tek bir kişi için fazla büyük geliyordu. Her zaman soğuk oluyordu ve istediğimi sandığımı tarzda mobilyalarla altı ayın ardından nihayet döşemiş olsam da gözüme hâlâ fazla boş görünüyordu. Fazla yalnız.

“Sanırım yapmam gereken hâlâ çok iş var,” dedim sonunda ama o işlerin tam olarak ne olduğundan emin olduğum söylemezdi.

“İyi bir finansal karardı,” dedi Phil. “Ev almak her zaman iyi bir yatırımdır. Boya ya da tamir işi varsa benim çocuklardan biri yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır.”

Phil'in üç oğlu, bir de kızı vardı. Tüm Adeleke ailesi uzun boylu, sağlıklı, evli ve çocukluydu. Birkaç ay önce, annemle Çin yemeği ve film izleme Yahudi geleneğimizi ilk kez bir kenara bırakıp Noel'i Phil'in geniş ailesiyle kutlamıştık. Başlarda, Noel zamanlarını annemle geçirmeyi sevdiğimden biraz endişeliydim ama herkes çok sıcakkanlı ve konuksever davranınca tatsızlığımı üzerimden atmam çok uzun sürmemişti.

“Teşekkürler,” dedim. “Bu teklifi değerlendirebilirim.”

O sırada bir su bardağının paramparça olduğunu duyunca annemin bize mahcup mahcup sırttığını gördüm. “Pardon,” dedi bir garson masayı temizlemek için hemen belirince.

“Sen iyi misin, Leanna?” diye sordu Phil.

Annem yakut kırmızısı ruj sürdüğü dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve başını salladı. “Tamam. Evet. Ben çok iyiyim.”

Elini yeniden boynuna götürdü." Phil, ben... Benim sana söylemek istediğim bir şey var."

Ah, hayır. Phil'den burada, bu şekilde ayrılacak olamazdı, değil mi? Tanıdık bir grubun önünde, insan içinde. Annem böyle bir şey yapmayacak kadar kibar bir kadındı.

Ameena da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Annem sandalyesini ittirip ayağa kalkarken bizler de çatallarımızı masaya bırakıp ona döndük, fark edilir derecede titriyordu. Ah, Tanrım... Yoksa hasta mıydı? Belki de böyle bir yemekte toplanmamızı istemesinin sebebi buydu, hepimize bir kerede söyleyi vermek istiyordu.

Midem düğümlemişti, her an kusacakmışım gibi hissediyordum. Sahip olduğum tek şey annemdi. Onu da kaybedemezdim.

Ama ardından sırtınca omuzlarım rahatlamayla gevşedi. "Phil," dedi, daha önce duymadığım bir ses tonuyla. Elini Phil'in koluna koydu. "Biliyorum, daha sadece on bir ay oldu ama bu uzun zamandır geçirdiğim en iyi dönemdi."

"Benim için de öyleydi," dedi Phil. Koyu renk tenindeki minik kırışıklıklara bir gülümseme yerleşti. Belki de ne duymak üzere olduğunu biliyordu ki ben de yavaş yavaş anlamaya başlamıştım sanırım. Ona aynı evi paylaşmayı teklif edecekti, emindim. Herkesin içinde sormak tuhaftı tabii ama annemin bir şeyleri yapma konusunda her zaman kendine has bir tarzı olmuştu. Annem blenderda çorba yapıp ardından mikrodalgada ısıttığında ya da daha eylülün başında Cadılar Bayramı için balkabağı oymak istediğinde babam omuzlarını silker ve *Leanna böyledir işte*, derdi.

"Dan'i kaybettikten sonra ikinci bir şansım olacağını hiç sanmazdım. Doğru insanı bulduğumu, onu kaybettiğimi ve bu defteri kapattığımı düşünüyordum. Ama sen her zaman gözümün önündeydin, değil mi? Yanımda oturmuş keman çalıyordun. Önce müziğine, ardından sana âşık oldum. Kaybettiğin insanın ardından hissettiğin o keder hiçbir zaman bitmiyor, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun ama sen kederin yanında sevginin de yeniden yeşerebileceğini gösterdin bana. Seninle evli olmadığım

bir gün daha geçirmek istemiyorum. O yüzden..." Bir anlığına susup derin bir nefes aldı. "Philip Adeleke, benimle evlenir misin?"

Tüm salon sessizliğe gömülmüştü, herkesin gözleri bizim masadaydı ve evlenme teklifini izliyorlardı. Kalbim programlardan önce olduğundan bile daha şiddetli çarpmaya başlamıştı ve göz ucuyla Tj'in elini Ameena'nınkinin üzerine koyduğunu gördüm.

Phil sandalyesinden öyle bir fırladı ki o da kendi su bardağını devirdi ve bunu izlerken gerçekten de birbirileri için yaratabilmiş olabileceklerini düşünmeye başladım. "Evet, Leanna, evet," dedi. "Seni çok seviyorum. Evet, evet, evet."

İkisi öpüşmeye başlayınca tüm restoranda bir alkış tufanı koptu. Garsonlardan biri şampanya kadehleriyle geldi. Ameena gözlerini silerken bana bundan haberdar olup olmadığını, annemin böyle bir şey planladığını bilip bilmediğimi sordu ama hayır. Hayır, bundan haberim yoktu.

Onları –annemi ve... üvey babamı mı demeliydim?– tebrik etmek için kendimi sandalyemden kalkmaya zorladım. İçimde dönüp duran çok fazla duygu vardı ve çok azını tanımlayabilecek durumdaydım. Onlar için çok mutluydum tabii ki. Annemin mutlu olmasını istiyordum. Bunu sonuna kadar hak ediyordu.

Kendimi babamın yerini hiç kimsenin dolduramayacağına uzun yıllar boyunca o kadar inandırmıştım ki böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştim.

Ameena onlara ardı ardına düğünle ilgili sorular soruyordu. Phil'in de bu hafta sonu anneme evlilik teklifi etmeyi düşündüğü ama annemin onu geçmeyi başardığı ortaya çıkmıştı. Düğünü en yakın zamanda yapmak istediklerini söylemişlerdi. Doğal olarak senfoni de düğünde bir kuartet çalacaktı.

Çok geçmeden Phil bunu "kutlamak" üzere –sanki bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyormuşuz gibi– annemi restorandan kaçırıp şampanya şişesini bitirmeyi Ameena, Tj ve bana bıraktı.

"Leanna Goldstein benim kahramanım," dedi Ameena. "Bunun bir parçası olabildiğimize inanamıyorum."

Ben de aynısını, Leanna Goldstein'ın benim kahramanım olduğunu söyleyebilmek istiyordum; aslında birçok açıdan öyleydi. İkimiz beraber aile terapistine gitmeden önce babamın ölümünü kendi terapistimle sindirmek için bana zaman tanıdığı için. Sadece ikimiz kalmış olsak da yine de aile olabileceğimize beni inandırdığı için. Ufak ama güçlü bir aile, derdi. Bir radyoda çalışacağımı her zaman biliyordu ama arada bir, en azından orta yolu bulup bir klasik müzik radyosunda iş bulabileceğimi söyleyerek bana takılırdı.

Kalktığımız esnada, "Sen iyi misin?" diye sordu TJ. Sarı saçlarının üzerine örgü bir bere geçirmişti. "Tuhaftır, biliyorum. Benim anne babam da yeniden evlendi ve buna alışmak biraz zaman alıyor."

"Kendi düğününden önce anneminkine gideceğimi hiç düşünmemiştim sanırım." Kafamda bu şaka gibi durmuştu. Ama sesli olarak söyleyince kulağıma hiç de öyle gelmedi.

Ameena elimi hafifçe sıktı. "Bu az buz bir şey değil. Sindirmek için acele etme, tamam mı?"

Başımı salladım. "Mülakatta bol şans," dedim ona, soğuk Seattle gecesine çıktığımız sırada çantamda anahtarlarımı ararken. Gittiğimde evim çok sessiz olacaktı. Her zaman öyleydi zaten. "Benimle gelip televizyonda saçma sapan şeyler izlemek ya da başka bir şeyler yapmak istemediğinizden emin misiniz?"

"Shay. Seni çok seviyorum ama kendi evinde yalnız başına vakit geçirmeyi öğrenmen lazım. Yatağının altında canavar var mı diye kontrol etmem gerekecek mi yine?"

"Belki."

Ameena başını iki yana salladı. "Bir köpek al o zaman."

Eve girer girmez tüm ışıkları yakıp en sevdiğim komedi podcast'inin son bölümünü açtım. Saat dokuz olmak üzereydi ve tuvalette birkaç kez kontrol etmiş olmama rağmen yine de e-postalarımın fazla uzak kalmışım gibi hissediyordum. (Hatta annem iyi olup olmadığını sormuştu ve bir yetişkin olarak,

annenizin hâlâ bağırsaklarınızın durumuyla ilgili endişelenmesi biraz utanç vericiydi.)

Kendime çay koyup iş bilgisayarımın koltuğa yerleştim. Bizzat anlatmak yerine, başkalarının iyi hikâyeler anlatmasına yardımcı olmaktan gerçekten mutluydum. Her ne kadar yalnızca büyük bütçeli istasyonlarda duyabileceğiniz türden, insan deneyimlerine dair o çok sevdiğim sürükleyici hikâyeleri hep anlatmıyor olsak da Paloma bu işin altından benim yapabileceğimden çok daha iyi bir şekilde kalkıyordu. Arada bir *içeriğin, kanaatkârlıkla* eşanlamlı olup olmadığını merak eder olmuştum.

Ama bunun üzerine çok da fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Babamın ölümünden sonra teselliyi her yerde aramıştım. Ameena'yla ot tüttürmüş, üniversitenin birinci yılında koridorun karşısındaki tatlı çocukla takılmış, vücudumun alkole ne kadar dayanıklı olduğunu öğrenmemi sağlayacak kötü bir deneyim yaşamıştım. Çok tehlikeli bir durum değildi; yoldan çıkmak gibi bir isteğim yoktu, sadece diğer tarafta ne olduğunu görecektim kadar yaklaşmak istemiştim.

Kendimi yeniden kendim gibi hissettiren tek şey PHR'deki stajım olmuştu. O zaman, çözümün dürtüsellikte değil, tutarlılıkta yattığını anlamıştım. Ve tabii ki öyleydi çünkü radyo her zaman kendimi babama daha yakın hissetmemi sağlamıştı. Sağlam bir iş edinecek, yakın bir muhitte bir ev alacak, bir gün eşim olacak sadık bir adamla birlikte olacaktım. Ameena hâlâ en yakın arkadaşım; annem bekârdı. Aşk hayatım haricinde her şey plana uygun gidiyor gibiydi.

Ama Phil'in üvey babam olacak olması... İşte bu her şeyi değiştirecekti.

Ve geçmişime bakıldığında değişikliklerle aramın iyi olmadığını biliyordum.

Bir ev almak her zaman planlarımın bir parçası olmuştu ve inanılmaz bir şey başarmışım gibi hissettirmeliydi. Ama aradan geçen altı ayın ardından hâlâ bu evi *kendime* ait kılmaya yakla-

şamamışım gibi hissediyordum. Ev için en doğru sanat eserlerini almak üzere antika dükkânlarında geçirdiğim onca saatten sonra gidip Target'tan toplu üretim soyut eserlerden satın alıyor, salon için düzinelerce boya örneğini denedikten sonra hiçbirinin doğru hissettirmedini fark ediyor ve içimde üzerlerini boyayacak enerjiyi bulamıyordum. Yirmili yaşlarımızın başında, Ameena'yla evimiz ne zaman uygun olsa yemekli parti vermenin hayalini kurardık ama artık hep yorgunduk. Çoğu zaman kendimi, haftada iki kez kapıma teslim edilen yemek malzemelerini pişirirken buluyordum.

Eskiden yetişkinlik hayatını düşündüğümde, gözümün önüne şu an yaşadığımdan çok daha farklı bir gerçeklik gelirdi. Hayatımdaki tüm önemli insanların yanında birileri vardı. Bense boş bir evde oturuyor ve hayallerimdeki işte çalışmama rağmen her zaman karşılığını alamadığımı hissediyordum.

Hiç istemeyerek de olsa bugünkü programı dinlemiştim. İşe ilk başladığım zaman, geliştirebileceğim bir nokta arayarak bunu hevesle hep yapardım ama bir süredir bu alışkanlığımı bırakmıştım. Dominic'in cevaplarını tekrar tekrar dinleyip dinleyicilerin bu kadar harika bulduğu şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Canlı yayına alışması birkaç dakika almıştı; ardından ses tonu değişiyor, kırmızı kadife pastanın üzerindeki iştah açıcı krema gibi pürüzsüz bir hâle geliyordu. Onu programda dinlemeden önce zannettiğim gibi bir robot olduğunu düşünmüyordum artık. *Sanki yasadışı bir şey yaptığını kimsenin anlamasını istemiyormuş gibi*, diyordu, gülümsememe sebep olan alaycı bir şaşkınlıkla. Dinleyicilerin sorularını, sanki onların endişelerini samimi bir şekilde önemsiyormuş gibi dinliyor, onları cevapları bulacağına ikna etmek için elinden geleni yapıyordu.

İtiraf etmekten hoşlanmasam da Dominic Yun, *Puget Sesleri'*nde iyi radyoculuğun bir örneğini sergilemişti.

Babam bile buna katılırdı.